

KONVENCIJA DĖL EUROPOS SĄJUNGOS VALSTYBIŲ NARIŲ SAVITARPIO PAGALBOS BAUDŽIAMOSIOSE BYLOSE, KURIĄ PAGAL EUROPOS SĄJUNGOS SUTARTIES 34 STRAIPSNĮ PATVIRTINO TARYBA

Šios Konvencijos Aukštosios Susitariančiosios Šalys, Europos Sąjungos valstybės narės, REMDAMOSI Tarybos aktu, kuriuo patvirtinama Konvencija dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose,

SIEKDAMOS pagerinti Sąjungos valstybių narių teisminį bendradarbiavimą tiriant baudžiamąsias bylas, nepažeidžiant asmens laisvės apsaugos nuostatų,

NURODYDAMOS, kad valstybių narių bendras reikalas yra užtikrinti, kad savitarpio pagalba tarp valstybių narių būtų teikiama greitai ir veiksmingai, laikantis pagrindinių jų nacionalinės teisės principų ir nepažeidžiant 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytoje Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje įtvirtintų asmens teisių bei principų,

IŠREIKŠDAMOS pasitikėjimą savo teisinių sistemų struktūra ir veikimu bei valstybių narių gebėjimu garantuoti teisingą teismą,

NUSPRENDĖ 1959 m. balandžio 20 d. Europos konvenciją dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose bei kitas šioje srityje galiojančias Konvencijas papildyti Europos Sąjungos Konvencija,

PRIPAŽINDAMOS, kad tų Konvencijų nuostatos ir toliau taikytinos visiems klausimams, kurių nereglamentuoja ši Konvencija,

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad valstybės narės daug reikšmės skiria teismų bendradarbiavimo stiprinimui, kartu ir toliau taikydamos proporcingumo principą,

PRISIMINDAMOS, kad ši Konvencija reglamentuoja savitarpio pagalbą baudžiamosiose bylose remiantis 1959 m. balandžio 20 d. Konvencijos principais,

KADANGI vis dėlto šios Konvencijos 20 straipsnis reglamentuoja tam tikrus konkrečius atvejus, susijusius su telekomunikacijų tinklais perduodamos informacijos perėmimu, neturėdamas poveikio kitiems tokiems atvejams, kuriems netaikoma ši Konvencija,

KADANGI bendri tarptautinės teisės principai taikomi tiems atvejams, kurių nereglamentuoja ši Konvencija,

PRIPAŽINDAMOS, kad ši Konvencija neturi poveikio valstybių narių pareigoms palaikyti viešąją tvarką ir užtikrinti vidaus saugumą ir kad kiekviena valstybė narė pagal Europos Sąjungos sutarties 33 straipsnį pati nustato, kokiomis sąlygomis ji palaikys viešąją tvarką ir užtikrins vidaus saugumą,

SUSITARĖ DĖL ŠIŲ NUOSTATŲ:

I DALIS BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Ryšys su kitomis konvencijomis dėl savitarpio pagalbos

1. Šios Konvencijos tikslas – papildyti toliau išvardytų konvencijų nuostatas ir palengvinti jų taikymą tarp Europos Sąjungos valstybių narių:

a) 1959 m. balandžio 20 d. Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, toliau šioje Konvencijoje – Europos konvencija dėl savitarpio pagalbos;

b) Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 1978 m. kovo 17 d. Papildomo protokolo;

c) 1990 m. birželio 19 d. Konvencijos, įgyvendinančios 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimą dėl laipsniško bendrų sienų kontrolės panaikinimo (toliau – Konvencija dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo), nuostatų dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, nepanaikintų pagal 2 straipsnio 2 dalį;

d) 1962 m. birželio 27 d. Belgijos Karalystės, Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės ir Nyderlandų Karalystės sutarties dėl ekstradicijos ir savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose su pakeitimais ir papildymais, padarytais 1974 m. gegužės 11 d. Protokolu (toliau – Beniliukso sutartis), 2 skyriaus santykių tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių narių kontekste.

2. Ši Konvencija neturi poveikio dvišalių ar daugiašalių susitarimų tarp valstybių narių palankesnių nuostatų taikymui arba, kaip nustatyta Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 26 straipsnio 4 dalyje, susitarimams dėl savitarpio pagalbos nagrinėjant baudžiamąsias bylas, kurie sudaryti remiantis vienodais teisės aktais arba specialia sistema, numatančia abipusį savitarpio pagalbos priemonių taikymą jų teritorijose.

2 straipsnis

Su Šengeno *acquis* susijusios nuostatos

1. 3, 5, 6, 7, 12, 23 straipsnių nuostatos ir 15, 16 straipsnių nuostatos, kiek jos susijusios su 12 straipsniu, taip pat 1 straipsnio nuostatos, kiek jos susijusios su minėtais straipsniais, iš dalies pakeičia Europos Sąjungos Tarybos ir Islandijos Respublikos bei Norvegijos Karalystės sutartį dėl pastarųjų dviejų valstybių asociacijos įgyvendinimą, taikant ir plėtojant Šengeno *acquis*¹ A priedo nuostatas arba jomis remiasi.

2. Netenka galios Konvencijos dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo 49 straipsnio a punkto ir 52, 53, 73 straipsnių nuostatos.

3 straipsnis

Teisiniai procesai, dėl kurių taip pat turi būti teikiama savitarpio pagalba

1. Savitarpio pagalba taip pat turi būti teikiama administracinių institucijų pradėtuose teisiniuose procesuose dėl veikų, pažeidžiančių teisės nuostatas ir baustinių pagal prašančiosios ar prašomosios valstybės narės arba jų abiejų teisės aktus ir dėl kurių gali būti priimtas sprendimas pradėti procesą teisme, turinčiam jurisdikciją baudžiamosiose bylose.

2. Savitarpio pagalba taip pat turi būti teikiama ryšium su baudžiamuoju procesu ir su šio straipsnio 1 dalyje minėtais teisiniais procesais, susijusiais su nusikaltimais ar pažeidimais, už kuriuos prašančiojoje valstybėje narėje atsakomybėn gali būti traukiamas juridinis asmuo.

4 straipsnis

Savitarpio pagalbos prašymų vykdymo formalumai ir procedūros

1. Teikiant savitarpio pagalbą, jei šioje Konvencijoje nenustatyta kitaip, suteikianti savitarpio pagalbą prašomoji valstybė narė laikosi prašančiosios valstybės narės aiškiai nurodytų formalumų ir procedūrų, jei šie formalumai ir procedūros neprieštarauja pagrindiniams prašomosios valstybės narės teisės principams.

2. Prašomoji valstybė narė pagalbos prašymą įvykdo kaip galima greičiau, kaip galima tiksliau laikydamasi procesinių ir kitų prašančiosios valstybės narės nurodytų terminų. Prašančioji valstybė narė paaiškina, dėl kokių priežasčių nustatyti šie terminai.

3. Jei prašymo neįmanoma įvykdyti arba neįmanoma jo visiškai įvykdyti laikantis prašančiosios valstybės narės reikalavimų, prašomosios valstybės narės institucijos nedelsdamos praneša apie tai prašančiosios valstybės narės institucijoms ir nurodo, kokiomis sąlygomis prašymas galėtų būti įvykdytas. Prašančiosios valstybės narės ir prašomosios valstybės narės institucijos gali vėliau susitarti dėl tolesnių su prašymu susijusių veiksmų, prireikus nustatydamos, kad šie veiksmai bus vykdomi tik patenkinus minėtas sąlygas.

¹ OL L 176, 1999 7 10, p. 36.

4. Jei galima numatyti, kad nebus įmanoma iki prašančiosios valstybės narės nustatyto termino įvykdyti jos prašymo, ir jei, atsižvelgiant į 2 dalies antrajame sakinyje nurodytas priežastis, galima spręsti, kad bet koks delsimas sudarys esmines kliūtis pradėti teisinį procesą prašančiojoje valstybėje narėje, prašomosios valstybės narės institucijos nedelsdamos nurodo, kiek apytikriai reikia laiko, kad prašymas būtų įvykdytas. Prašančiosios valstybės narės institucijos turi nedelsdamos pranešti, ar jų prašymas, nepaisant visko, lieka galioti. Prašančiosios valstybės narės ir prašomosios valstybės narės institucijos gali vėliau susitarti, kokių veiksmų bus toliau imamasi dėl minėto prašymo.

5 straipsnis

Procesinių dokumentų siuntimas ir įteikimas

1. Kitos valstybės narės teritorijoje esantiems asmenims skirtus procesinius dokumentus kiekviena valstybė narė siunčia tiesiogiai paštu.

2. Procesiniai dokumentai gali būti siunčiami per prašomosios valstybės narės kompetentingas institucijas tik tuomet, jei:

a) asmens, kuriam skirtas dokumentas, nežinomas adresas arba nežinomas tikslus jo adresas arba

b) pagal atitinkamas prašančiosios valstybės narės procesinės teisės nuostatas reikalaujama, kad būtų pateiktas procesinio dokumento įteikimą patvirtinantis dokumentas, kurio negalima gauti jį siunčiant paštu, arba

c) nebuvo galimybės pristatyti dokumentą paštu, arba

d) prašančioji valstybė narė turi pagrindą manyti, kad siuntimas paštu bus neefektyvus ar netinkamas.

3. Jei yra priežasčių galvoti, kad adresatas nesupranta dokumento kalbos, dokumentas arba bent jau svarbiausios jo dalys turi būti išverstos į valstybės narės, kurios teritorijoje yra adresatas, kalbą (arba vieną iš kalbų). Jei procesinį dokumentą išdavusi institucija žino, kad adresatas supranta tik kurią nors kitą kalbą, dokumentas arba bent jau svarbiausios jo dalys turi būti išverstos į tą kitą kalbą.

4. Visi procesiniai dokumentai siunčiami kartu su pranešimu, kuriame nurodoma, kad informaciją apie savo teises ir pareigas, susijusias su dokumentu, adresatas gali gauti iš dokumentą išdavusios arba kitos tos valstybės narės institucijos. Šiam pranešimui taip pat taikoma 3 dalis.

5. Šis straipsnis neturi įtakos Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose 8, 9, 12 straipsnių ir Beniliukso sutarties 32, 34, 35 straipsnių taikymui.

6 straipsnis

Savitarpio pagalbos prašymų perdavimas

1. Savitarpio pagalbos prašymai ir 7 straipsnyje nurodyta informacija be atskiro prašymo pateikiami raštu arba bet kuriuo kitu būdu, leidžiančiu viską užrašyti, sudarant sąlygas prašomajai valstybei narei nustatyti autentiškumą. Teisminės institucijos, kompetingos joms priskirtoje teritorijoje inicijuoti prašymų parengimą ir vykdymą, jais keičiasi tiesiogiai ir, jei šiame straipsnyje nenustatyta kitaip, atsakymai siunčiami tais pačiais kanalais.

Bet kokia valstybės narės pateikta informacija, kuri reikalinga kitos valstybės narės teisminiam procesui, kaip numatyta Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 21 straipsnyje ir Beniliukso sutarties 42 straipsnyje, gali būti tiesiogiai perduodama per kompetingas teismines institucijas.

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos neapriboja galimybės konkrečiais atvejais prašymus siųsti arba grąžinti:

a) vienos valstybės narės centrinės valdžios institucijos – kitos valstybės narės centrinės valdžios institucijai arba

b) vienos valstybės narės teisminės institucijos – kitos valstybės narės centrinės valdžios institucijai.

3. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies nuostatų, Jungtinė Karalystė ir Airija, pateikdamos 27 straipsnio 2 dalyje numatytą pranešimą, gali pareikšti, kad prašymai ir pranešimai joms turi būti siunčiami, kaip nurodyta pareiškime, per jų centrinės valdžios institucijas. Šios valstybės narės gali bet kuriuo metu kitu pareiškimu apriboti minėto pareiškimo taikymo sritį, siekdamos suteikti didesnės reikšmės 1 dalies nuostatomis. Tai bus padaryta, kai joms įsigalios Konvencijos dėl Šengeno sutarties įgyvendinimo nuostatos dėl savitarpio pagalbos.

Pirmiau minėtiems pareiškimams kiekviena valstybė narė gali taikyti abipusiškumo principą.

4. Esant skubiam reikalui, prašymas suteikti savitarpio pagalbą gali būti pateiktas per Tarptautinę kriminalinės policijos organizaciją (Interpolą) arba per bet kurią instituciją, kompetentingą pagal nuostatas, priimtas laikantis Europos Sąjungos sutarties.

5. Tais atvejais, kai dėl prašymų pagal 12, 13 ar 14 straipsnius kompetentinga institucija vienoje valstybėje narėje yra teisminė institucija arba centrinės valdžios institucija, o kitoje valstybėje narėje – policijos ar muitinės institucija, minėtos institucijos gali tiesiogiai vienos kitoms pateikti prašymus ir duoti atsakymus. Tokiems ryšiams taikoma 4 dalis.

6. Tais atvejais, kai dėl savitarpio pagalbos prašymų, susijusių su 3 straipsnio 1 dalyje nurodytais teisiniais procesais, vienoje valstybėje narėje kompetentinga institucija yra teisminė arba centrinės valdžios institucija, o kitoje – administracinė institucija, minėtos institucijos gali tiesiogiai vienos kitoms pateikti prašymus ir duoti atsakymus.

7. Kiekviena valstybė narė, pateikdama 27 straipsnio 2 dalyje nustatytą pranešimą, gali pareikšti, kad jai nėra privalomas šio straipsnio 5 dalies pirmasis sakinyss ar 6 dalis arba ir minėtas sakinyss, ir šeštoji dalis ir kad tas nuostatas ji taikys tik tam tikromis jos pačios nurodytomis sąlygomis. Tokį pareiškimą galima bet kada atšaukti arba pakeisti.

8. Per valstybių narių centrinės valdžios institucijas perduodami šie prašymai arba pranešimai:

a) prašymai laikinai perduoti ar vežti tranzitu nelaisvėje esančius asmenis, kaip nurodyta šios Konvencijos 9 straipsnyje, Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 11 straipsnyje ir Beniliukso sutarties 33 straipsnyje;

b) prašymai dėl išrašų iš teismo bylų, kaip nurodyta Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 22 straipsnyje ir Beniliukso sutarties 43 straipsnyje. Tačiau prašymai pateikti teismo nuosprendžių nuorašus ir pranešti apie atitinkamas priemones, kaip nurodyta Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos Papildomo protokolo 4 straipsnyje, gali būti pateikti tiesiogiai kompetentingoms institucijoms.

7 straipsnis

Pasikeitimas informacija be išankstinio prašymo

1. Valstybių narių kompetentingos institucijos, nepažeisdamos savo valstybės teisės, be atskiro prašymo, gali keisti informaciją apie 3 straipsnio 1 dalyje nurodytus nusikaltimus ir teisės normų pažeidimus, kurių nagrinėjimas ar bausmių už juos skyrimas informacijos perdavimo metu priklauso informaciją gaunančios institucijos kompetencijai.

2. Informaciją teikianti institucija, vadovaudamasi savo nacionaline teise, gali nustatyti sąlygas, kuriomis informaciją gaunanti institucija gali ja naudotis.

3. Informaciją gaunanti institucija nurodytų sąlygų privalo laikytis.

II DALIS

Prašymai suteikti tam tikrų konkrečių formų savitarpio pagalbą

8 straipsnis

Restitucija

1. Prašomoji valstybė narė, prašančiosios valstybės narės prašymu ir nepažeisdama *bona fide* trečiųjų šalių teisių, gali perduoti nusikalstamu būdu įgytus daiktus prašančiajai valstybei, numatant, kad jie bus grąžinti teisėtam jų savininkui.

2. Taikydama Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 3 ir 6 straipsnius bei Beniliukso sutarties 24 straipsnio 2 dalį ir 29 straipsnį, prašomoji valstybė narė gali atsisakyti grąžinti daiktus prieš perduodama juos prašančiajai valstybei narei ar po to, jei tokiu būdu būtų palengvintas tokių daiktų grąžinimas jų teisėtam savininkui. Tai neturi paveikti *bona fide* trečiųjų šalių teisių.

3. Jei atsisakoma grąžinti daiktus prieš perduodant juos prašančiajai valstybei narei, prašomoji valstybė narė negali naudotis prievolės įvykdymo užtikrinimo priemonėmis ar kitaip įgyvendinti atgręžtinio reikalavimo teisę pagal mokesčių ar muitinės įstatymus.

4. 2 dalyje nurodytas atsisakymas nepažeidžia prašomosios valstybės narės teisės imti iš teisėtų savininkų muitų ir kitų mokesčių.

9 straipsnis

Laikinas nelaisvėje esančių asmenų perdavimas tyrimo tikslais

1. Tais atvejais, kai atitinkamos valstybių narių kompetentingos institucijos yra susitarusios, valstybė narė, paprašiusi atlikti tyrimą, kuriame būtinai turi dalyvauti jos teritorijoje esantis nelaisvėje asmuo, gali laikinai perkelti jį į valstybės narės, kurioje vyks tyrimas, teritoriją.

2. Susitarime turi būti numatyta, kaip vyks tokio asmens laikinas perdavimas, ir data, iki kurios tas asmuo turi būti grąžintas į prašančiosios valstybės narės teritoriją.

3. Jei būtinas perduodamo asmens sutikimas, prašomajai valstybei narei nedelsiant pateikiamas patvirtinimas, kad sutikimas buvo duotas ar tokio patvirtinimo kopija.

4. Buvimo nelaisvėje laikas prašomosios valstybės narės teritorijoje yra įskaitomas į buvimo nelaisvėje laiką, kuris skirtas ar turi būti skirtas atitinkamam asmeniui prašančiosios valstybės narės teritorijoje.

5. Šiam straipsniui *mutatis mutandis* taikomos Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 11 straipsnio 2 ir 3 dalių, 12 ir 20 straipsnių nuostatos.

6. Pateikdama 27 straipsnio 2 dalyje nustatytą pranešimą, kiekviena valstybė narė gali pareikšti, kad, prieš sudarant šio straipsnio 1 dalyje numatytą susitarimą, reikės šio straipsnio 3 dalyje nurodyto sutikimo arba tokio sutikimo reikės tam tikromis pareiškime nurodytomis sąlygomis.

10 straipsnis

Apklausa vaizdo konferencijos būdu

1. Jei asmuo, esantis vienos valstybės teritorijoje, turi būti teisminės institucijos apklaustas kaip liudytojas ar ekspertas kitos valstybės teritorijoje, pastaroji gali paprašyti apklausti asmenį vaizdo konferencijos būdu, kaip nustatyta 2–8 dalyse, jei asmens, kuris turi būti apklaustas, atvykimas į jos teritoriją yra nepageidautinas ar neįmanomas.

2. Prašomoji valstybė narė sutinka apklausti vaizdo konferencijos būdu, jei tai neprieštarauja pagrindiniams jos teisės principams ir jei ji turi tam būtinas technines priemones. Jei prašomoji valstybė narė neturi galimybių pasinaudoti techninėmis priemonėmis vaizdo konferencijai surengti, tokias priemones abipusiu susitarimu jai gali suteikti prašančioji valstybė narė.

3. Be informacijos, nurodytos Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 14 straipsnyje ir Beniliukso sutarties 37 straipsnyje, prašymuose apklausti vaizdo konferencijos būdu nurodomos priežastys, kodėl nepageidautinas ar neįmanomas liudytojo ar eksperto dalyvavimas asmeniškai, teisminės institucijos pavadinimas bei apklausą atliksiančių asmenų pavardės.

4. Asmenį, kuris turi būti apklaustas, prašomosios valstybės narės teisminė institucija šaukia atvykti į teismą savo valstybės įstatymų nustatyta tvarka.

5. Apklausos vaizdo konferencijos būdu vyksta laikantis šių taisyklių:

a) apklausoje dalyvauja prašomosios valstybės narės teisminės institucijos pareigūnas, kuriam prireikus talkina vertėjas ir kuris turi užtikrinti, kad būtų nustatyta apklausiamo asmens tapatybė, taip pat, kad būtų laikomasi prašomosios valstybės narės pagrindinių teisės principų. Jei prašomosios valstybės narės teisminės institucijos pareigūnas mano, kad per apklausą yra pažeidžiami pagrindiniai prašomosios valstybės narės teisės principai, jis nedelsdamas imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad toliau apklausos vyktų laikantis minėtų principų;

b) prireikus prašančiosios ir prašomosios valstybių narių kompetentingos institucijos tarpusavyje suderina asmens, kuris turi būti apklaustas, apsaugos priemones;

c) prašančiosios valstybės narės teisminė institucija apklausia tiesiogiai pati arba jai vadovaujant apklausama pagal prašančiosios valstybės narės įstatymus;

d) prašančiosios valstybės narės ar turinčio būti apklaustu asmens prašymu prašomoji valstybė narė užtikrina, kad prireikus asmeniui, kuris turi būti apklausiamas, talkintų vertėjas;

e) asmuo, kuris turi būti apklausiamas, gali pasinaudoti prašomosios ar prašančiosios valstybės narės įstatymų jam suteikiama teise atsisakyti duoti parodymus.

6. Nepažeisdama jokių suderintų asmens apsaugos priemonių, prašomosios valstybės narės teisminė institucija po apklausos surašo protokolą, kuriame nurodoma apklausos data ir vieta, apklausto asmens tapatybė, visi kiti asmenys, dalyvavę apklausiant asmenį prašomojoje valstybėje narėje, bei jų pareigos, duotos priesaikos ir techninės sąlygos, kuriomis vyko apklausa. Prašomosios valstybės narės kompetentinga institucija nusiunčia šį dokumentą prašančiosios valstybės narės kompetentingai institucijai.

7. Prašančioji valstybė narė prašomajai valstybei narei apmoka išlaidas, susijusias su vaizdo ryšio įrengimu, jo aptarnavimu prašomojoje valstybėje narėje, jos pasamdytų vertėjų darbo apmokėjimu, išmokomis liudytojams bei ekspertams, taip pat apmoka jų kelionės išlaidas prašomojoje valstybėje narėje, jei pastaroji neatsisako dalies ar visų šių išlaidų apmokėti.

8. Kiekviena valstybė narė imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad tais atvejais, kai jos teritorijoje pagal šį straipsnį apklausiami liudytojai ar ekspertai atsisako duoti parodymus, nors jie privalo juos duoti, arba jie duoda melagingus parodymus, būtų taikomos jos teisės nuostatos lyg apklausa būtų vykusį laikantis joje galiojančių teisės normų.

9. Valstybės narės savo nuožiūra, kur tinka ir jei tam pritaria jų kompetentingos teisminės institucijos, taip pat gali taikyti šio straipsnio nuostatas, apklausdamos kaltinamąjį vaizdo konferencijos būdu. Tokiu atveju sprendimas surengti vaizdo konferenciją ir toks apklausos būdas turi būti suderintas atitinkamų valstybių narių susitarimu, vadovaujantis jų nacionaline teise ir atitinkamais tarptautinės teisės dokumentais, įskaitant 1950 m. Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją.

Pateikdama 27 straipsnio 2 dalyje nustatytą pranešimą, kiekviena valstybė narė gali pareikšti, kad ji pirmosios pastraipos netaikys. Toks pareiškimas gali būti bet kuriuo metu atšauktas.

Apklausiama tik kaltinamajam sutikus. Prireikus Taryba teisiškai privalomu dokumentu priima tokias taisykles, kurios yra būtinos siekiant apsaugoti kaltinamųjų teises.

11 straipsnis

Liudytojų ir ekspertų apklausa telefonu

1. Jei asmenį, esantį vienos valstybės narės teritorijoje, kaip liudytoją ar ekspertą turi apklausti kitos valstybės narės teisminės institucijos, pastaroji valstybė narė gali, jei tai numato jos nacionalinė teisė, prašyti pirmosios valstybės narės pagalbos apklausti jį telefonu, kaip nustatyta 2–5 dalyse.

2. Apklausti telefonu galima tik tuo atveju, jei liudytojas ar ekspertas sutinka, kad apklausa vyktų tokiu būdu.

3. Prašomoji valstybė narė duoda sutikimą apklausti telefonu, jei tai neprieštarauja pagrindiniams jos teisės principams.

4. Be informacijos, nurodytos Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 14 straipsnyje ir Beniliukso sutarties 37 straipsnyje, prašymuose dėl apklausos telefonu taip pat turi būti nurodytas teisminės institucijos pavadinimas ir pavardės asmenų, kurie atliks apklausą, ir liudytojo ar eksperto sutikimas dalyvauti apklausoje telefonu.

5. Atitinkamos valstybės narės susitaria, kaip praktiškai apklausa bus atliekama. Sudarydama tokį susitarimą prašomoji valstybė narė įsipareigoja:

- a) pranešti atitinkamam liudytojui ar ekspertui apklausos laiką ir vietą;
- b) užtikrinti liudytojo ar eksperto tapatybės nustatymą;
- c) patikrinti, ar liudytojas ar ekspertas sutinka būti apklausiamas telefonu.

Prašomoji valstybė narė gali nustatyti, kad susitarimas iš dalies ar visiškai priklauso nuo atitinkamų 10 straipsnio 5 ir 8 dalių nuostatų. Jei nesusitariama kitaip, *mutatis mutandis* taikomos 10 straipsnio 7 dalies nuostatos.

12 straipsnis **Kontroliuojamasis gabenimas**

1. Kiekviena valstybė narė įsipareigoja užtikrinti, kad tiriant baudžiamosios teisės pažeidimus, už kuriuos gali būti taikoma ekstradicija, jos teritorijoje kitos valstybės narės prašymu būtų leisti kontroliuojamieji gabenimai.

2. Sprendimą atlikti kontroliuojamuosius gabenimus kiekvienu atskiru atveju priima prašomosios valstybės narės kompetentingos institucijos, atsižvelgdamos į tos valstybės narės nacionalinės teisės nuostatas.

3. Kontroliuojamieji gabenimai vykdomi laikantis prašomosios valstybės narės nustatytos tvarkos. Pastarosios valstybės narės kompetentingos institucijos turi teisę atlikti operacijas, joms vadovauti ir jas kontroliuoti.

13 straipsnis **Jungtinės tyrimo grupės**

1. Tarpusavio susitarimu dviejų ar daugiau valstybių narių kompetentingos institucijos konkrečiam tikslui ir nustatytam terminui, kuris tarpusavio susitarimu gali būti pratęstas, gali sudaryti jungtinę tyrimo grupę nusikaltimams tirti vienoje ar keliose šių grupę sudariusių valstybių narių.

Jungtinė tyrimo grupė gali būti sudaryta tais atvejais, kai:

- a) valstybės narės atliekamas sudėtingas ir daug pastangų bei laiko reikalaujantis baudžiamosios teisės pažeidimų tyrimas yra susijęs su kitomis valstybėmis narėmis;
- b) kelios valstybės narės atlieka baudžiamosios teisės pažeidimų tyrimą, kuriame bylos aplinkybės reikalauja suderintų bendrų veiksmų susijusiose valstybėse narėse.

Prašymą sudaryti jungtinę tyrimo grupę gali pateikti kiekviena suinteresuota valstybė narė. Grupė sudaroma vienoje iš valstybių narių, kurioje numatoma atlikti tyrimą.

2. Be informacijos, nurodytos Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 14 straipsnyje ir Beniliukso sutarties 37 straipsnyje, prašymuose sudaryti jungtinę tyrimo grupę pateikiami ir pasiūlymai dėl grupės sudėties.

3. Jungtinė tyrimo grupė veikia ją sudariusių valstybių narių teritorijoje laikydamasi šių bendro pobūdžio sąlygų:

a) grupei vadovauja valstybės narės, kurioje ji veikia, nusikaltimų tyrime dalyvaujančios kompetentingos institucijos atstovas. Grupės vadovas veikia pagal tos valstybės nacionalinės teisės jam suteiktą kompetenciją;

b) savo veikloje grupė vadovaujasi valstybės narės, kurioje ji veikia, teise. Grupės nariai užduotis atlieka vadovaujami a punkte nurodyto asmens, atsižvelgdami į sąlygas, kurias nustato jų pačių institucijos susitarime dėl grupės sudarymo;

c) valstybė narė, kurioje grupė veikia, imasi visų organizacinių priemonių jos darbui užtikrinti.

4. Šiame straipsnyje jungtinės tyrimo grupės nariai, kurie nėra iš tos valstybės narės, kurioje grupė veikia, vadinami „komandiruotaisiais“ nariais.

5. Jungtinės tyrimo grupės komandiruotieji nariai turi teisę dalyvauti tyrimo veiksmuose, vykdomuose valstybėje narėje, kurioje grupė veikia. Tačiau grupės vadovas tam tikrais atvejais, vadovaudamasis valstybės narės, kurioje grupė veikia, teisės normomis, gali nuspręsti kitaip.

6. Valstybės narės, kurioje grupė veikia, ir komandiravusios valstybės narės kompetentingoms institucijoms pritarus, grupės vadovas, laikydamasis valstybės narės, kurioje grupė veikia, teisės normų, gali pavesti jungtinės tyrimų grupės komandiruotiesiems nariams atlikti tam tikrus tyrimo veiksmus.

7. Tais atvejais, kai jungtinei tyrimų grupei reikia, kad vienoje iš grupę sudariusių valstybių narių būtų atlikti tyrimo veiksmai, tos valstybės narės grupės komandiruotieji nariai gali paprašyti savo kompetentingų institucijų atlikti tuos veiksmus. Šie veiksmai toje valstybėje narėje apsvaustomi tomis pačiomis sąlygomis, kurios būtų taikomos, jeigu tų veiksmų reikėtų tyrimui toje valstybėje.

8. Tais atvejais, kai jungtinei tyrimo grupei reikia ne ją sudariusių, o kitų valstybių narių arba trečiosios valstybės pagalbos, valstybės, kurioje vyksta tyrimas, kompetentingos institucijos gali pateikti pagalbos prašymą kitos atitinkamos valstybės kompetentingoms institucijoms, kaip nustatyta atitinkamuose dokumentuose ar susitarimuose.

9. Jungtinės tyrimo grupės narys, vadovaudamasis savo nacionaline teise ir veikdamas pagal kompetenciją, gali suteikti grupei jos tiriamam nusikaltimui išaiškinti reikalingą informaciją, kurią turi ji į grupę komandiravusi valstybė narė.

10. Informacija, kurią narys arba komandiruotasis narys teisėtai gauna dalyvaudamas jungtinės tyrimo grupės veikloje ir kurios neturi atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos, gali būti naudojama šiems tikslams:

a) tiems tikslams, kuriems grupė buvo sudaryta;

b) kitiems baudžiamosios teisės pažeidimams tirti, taip pat baudžiamajam persekiojimui vykdyti tik gavus išankstinę valstybės narės, kurioje gauta informacija, sutikimą. Duoti sutikimą galima atsisakyti tik tokiu atveju, jei informacijos panaudojimas pakenktų nusikaltimo tyrimui atitinkamoje valstybėje narėje arba jei dėl to toji valstybė narė galėtų atsisakyti suteikti savitarpio pagalbą;

c) siekiant užkirsti kelią iškilusiai tiesioginei ir didelei grėsmei visuomenės saugumui bei, nepažeidžiant b punkto nuostatų, jei vėliau pradedamas nusikaltimo tyrimas;

d) kitiems tikslams, kiek dėl to tarpusavyje susitaria grupę sudarančios valstybės narės.

11. Šis straipsnis nepažeidžia jokių kitų galiojančių nuostatų ar susitarimų dėl jungtinių tyrimo grupių sudarymo ar jų veiklos.

12. Kiek leidžia atitinkamų valstybių narių įstatymų ar bet kurio kito joms kartu taikomo įpareigojančio teisinio dokumento nuostatos, gali būti susitariama, kad grupės veikloje dalyvautų ne

tik jungtinę tyrimo grupę sudarančių valstybių narių kompetentingų institucijų atstovai. Tai gali būti, pavyzdžiui, įstaigų, įsteigtų pagal Europos Sąjungos sutartį, pareigūnai. Šiems asmenims negalioja šiuo straipsniu grupės nariams ar komandiruotiesiems nariams suteiktos teisės, jei susitarime aiškiai nenustatyta kitaip.

14 straipsnis **Slaptieji tyrimai**

1. Prašančioji valstybė narė ir prašomoji valstybė narė gali susitarti padėti viena kitos pareigūnams vykdyti nusikaltimo tyrimą naudojantis slapta ar kita tapatybe (slaptus tyrimus).

2. Sprendimą dėl prašymo kiekvienu konkrečiu atveju priima prašomosios valstybės narės kompetentingos institucijos deramai atsižvelgdamos į savo nacionalinės teisės normas ir galiojančią tvarką. Valstybės narės, deramai atsižvelgdamos į savo nacionalinės teisės nuostatas ir galiojančią tvarką, tarpusavyje susitaria dėl slapto tyrimo trukmės, išsamių tyrimo sąlygų ir slaptame tyrime dalyvaujančių pareigūnų teisinio statuso.

3. Slapti tyrimai atliekami laikantis valstybės narės, kurios teritorijoje vyksta toks tyrimas, teisės normų ir galiojančios tvarkos. Su tyrimu susijusios valstybės narės bendradarbiauja užtikrindamos slapto tyrimo parengimą ir kontrolę bei priemones, reikalingas pareigūnų, besinaudojančių slapta ar kita tapatybe, saugumui užtikrinti.

4. Pateikdama 27 straipsnio 2 dalyje nustatytą pranešimą, bet kuri valstybė narė gali pareikšti, kad ji neprivalo laikytis šio straipsnio. Tokį pareiškimą ji gali bet kada atšaukti.

15 straipsnis **Baudžiamoji atsakomybė, susijusi su pareigūnais**

12, 13 ir 14 straipsniuose nurodytų operacijų metu valstybių narių pareigūnai, kurie nėra valstybės narės, kurioje vyksta tyrimas, pareigūnai, jiems padarytų arba jų pačių padarytų baudžiamosios teisės pažeidimų atveju laikomi valstybės narės, kurioje vyksta tyrimas, pareigūnais.

16 straipsnis **Civilinė atsakomybė, susijusi su pareigūnais**

1. Jei, kaip numatyta 12, 13 ir 14 straipsniuose, valstybės narės pareigūnai vykdo operacijas kitoje valstybėje narėje, pirmoji valstybė narė atsako už bet kokią operacijų metu pareigūnų padarytą žalą pagal valstybės narės, kurios teritorijoje jie veikia, teisę.

2. Valstybė narė, kurios teritorijoje buvo padaryta 1 dalyje nurodyta žala, ją atlygina tokiomis pačiomis sąlygomis, kuriomis atlygintų savo pareigūnų padarytą žalą.

3. Valstybė narė, kurios pareigūnai padarė žalos bet kokiam asmeniui kitos valstybės narės teritorijoje, grąžina pastarajai visą sumą, jos sumokėtą nukentėjusiems ar jų vardu turintiems teisę ją gauti asmenims.

4. Neatsisakydama teisės pasinaudoti savo teisėmis trečiųjų šalių atžvilgiu ir išskyrus 3 dalyje nurodytą atvejį, 1 dalyje nurodytu atveju nė viena valstybė narė nereikalauja atlyginti kitos valstybės narės padarytų nuostolių.

III DALIS **TELEKOMUNIKACIJŲ TINKLAIS PERDUODAMOS INFORMACIJOS PERĖMIMAS**

17 straipsnis **Institucijos, kompetingos nurodyti perimti telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją**

Taikant 18, 19 ir 20 straipsnių nuostatas, „kompetentinga institucija“ reiškia teisminę instituciją arba, jei teisminės institucijos nėra kompetentingos šių nuostatų reglamentuojamose srityse, lygiavertę kompetentingą instituciją, nurodytą vadovaujantis 24 straipsnio 1 dalies e punktu ir atliekančią nusikaltimo tyrimą.

18 straipsnis

Prašymai perimti telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją

1. Atlikdama nusikaltimo tyrimą, prašančiosios valstybės narės kompetentinga institucija, vadovaudamasi savo valstybės teisės normomis, prašomosios valstybės narės kompetentingos institucijos gali prašyti:

a) perimti ir nedelsiant perduoti prašančiajai valstybei narei telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją arba

b) perimti telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją, ją įrašyti ir po to perduoti prašančiajai valstybei narei tos informacijos įrašą.

2. 1 dalyje nustatytus prašymus, siejamus su asmens, kurio perduodama informacija turi būti perimta, naudojimosi telekomunikacijų priemonėmis, galima pateikti, jei šis asmuo yra:

a) prašančiojoje valstybėje narėje ir jei prašančiajai valstybei narei reikia prašomosios valstybės narės techninės pagalbos, kad perimtų to asmens telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją;

b) prašomojoje valstybėje narėje ir to asmens perduodamą informaciją galima perimti toje valstybėje narėje;

c) trečiojoje valstybėje narėje, kuri buvo informuota pagal 20 straipsnio 1 dalies a punktą, o prašančiajai valstybei narei reikia prašomosios valstybės narės techninės pagalbos, kad perimtų to asmens telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją.

3. Nukrypstant nuo Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 14 straipsnio ir Beniliukso sutarties 17 straipsnio nuostatų, pagal šį straipsnį pateiktuose prašymuose turi būti nurodyta:

a) prašymą pateikianti institucija;

b) patvirtinimas, kad dėl nusikaltimo tyrimo buvo išduotas teisėtas leidimas perimti informaciją;

c) informaciją, skirtą šio perėmimo subjektui nustatyti;

d) tiriamos nusikalstamos veikos požymiai;

e) numatoma telekomunikacijų tinklais perduodamos informacijos perėmimo trukmė;

f) jei įmanoma, pakankami techniniai duomenys, ypač atitinkamas prisijungimo prie tinklų numeris, siekiant užtikrinti, kad prašymas gali būti patenkintas.

4. Tuo atveju, kai prašymas pateikiamas pagal 2 dalies b punktą, jame taip pat pateikiama faktinių aplinkybių santrauka. Prašomoji valstybė narė gali pareikalauti bet kokios papildomos informacijos, leidžiančios jai nuspręsti, ar panašiu atveju jos teritorijoje būtų imamasi prašomos priemonės.

5. Prašomoji valstybė narė įsipareigoja tenkinti prašymus pagal 1 dalies a punktą:

a) prašymo pagal 2 dalies a punktą ir 2 dalies c punktą atveju, gavusi 3 dalyje nurodytą informaciją. Prašomoji valstybė narė gali leisti perimti informaciją be papildomų formalumų;

b) prašymo pagal 2 dalies b punktą atveju, gavusi 3 ir 4 dalyse nurodytą informaciją, jei panašiu atveju jos teritorijoje būtų imamasi prašomos priemonės. Prašomoji valstybė narė gali duoti sutikimą, jei laikomasi visų sąlygų, kurių būtų laikomasi panašiu atveju jos teritorijoje.

6. Jei neįmanoma nedelsiant perduoti perimtos informacijos, prašomoji valstybė narė įsipareigoja tenkinti pagal 1 dalies b punktą pateiktus prašymus gavusi 3 ir 4 dalyse nurodytą informaciją, jeigu prašomos priemonės būtų imamasi panašiu atveju prašomojoje valstybėje.

Prašomoji valstybė narė gali reikalauti, kad turi būti laikomasi sąlygų, kurių būtų laikomasi panašiu atveju pačioje prašomojoje valstybėje.

7. Kiekviena valstybė narė, pateikdama 27 straipsnio 2 dalyje nustatytą pranešimą, gali pareikšti, kad šio straipsnio 6 dalis jai privaloma tik tokiu atveju, jei ji negali nedelsdama užtikrinti perdavimo. Tokiu atveju kita valstybė narė gali taikyti abipusiškumo principą.

8. Pateikdama 1 dalies b punkte numatytą prašymą, prašančioji valstybė narė gali, jei yra svarbių priežasčių, paprašyti ir iššifruoto įrašo. Prašomoji valstybė narė apsvarsto tokius prašymus atsižvelgdama į savo nacionalinės teisės normas ir taikomą tvarką.

9. Gavusi 3 ir 4 dalyse numatytą informaciją, valstybė narė laiko ją konfidencialia vadovaudamasi savo nacionaline teise.

19 straipsnis

Telekomunikacijų tinklais perduodamos informacijos perėmimas valstybės teritorijoje panaudojant paslaugų teikėjus

1. Valstybės narės užtikrina, kad telekomunikacijų paslaugų sistemos, veikiančios per jų teritorijoje esantį tinklų sąsajos centrą, kuris tiesiogiai neprieinamas kitos valstybės narės teritorijoje, tam, kad būtų galima teisėtai perimti joje esančio asmens perduodamą informaciją, galėtų būti tiesiogiai prieinama tai valstybei narei teisėtai perimti telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją per paskirtą jos teritorijoje esantį paslaugų teikėją.

2. 1 dalyje nurodytu atveju valstybės narės kompetentingos institucijos, atlikdamos nusikaltimo tyrimą ir vadovaudamosi taikytinomis tos valstybės narės teisės normomis, turi teisę, jei informaciją perduodantis asmuo yra toje valstybėje narėje, perimti informaciją per jos teritorijoje esantį paskirtą paslaugų teikėją, nesikreipiant pagalbos į tą valstybę narę, kurios teritorijoje yra tinklų sąsajos centras.

3. 2 dalis taikoma ir tuo atveju, kai informacija perimama pagal 18 straipsnio 2 dalies b punkte pateiktą prašymą.

4. Nė viena šio straipsnio nuostatų netrukdo valstybei narei pateikti prašymą tai valstybei narei, kurios teritorijoje yra tinklų sąsajos centras, teisėtai perimti telekomunikacijų tinklais perduodamą informaciją, kaip numatyta 18 straipsnyje, ypač jei prašančioje valstybėje narėje nėra tarpininko.

20 straipsnis

Telekomunikacijų tinklais perduodamos informacijos perėmimas be kitos valstybės narės techninės pagalbos

1. Nepažeidžiant bendrųjų tarptautinės teisės principų ir 18 straipsnio 2 dalies c punkto nuostatų, šio straipsnio nustatyti įpareigojimai galioja valstybės narės kompetentingos institucijos duotiems ar sankcionuotiems nurodymams perimti informaciją atliekant nusikaltimo tyrimą, kuris atliekamas tiriant įvykdytą konkrečią veiką ar pasikėsinimą daryti baudžiamosios teisės pažeidimą, jei jis kriminalizuotas pagal tos valstybės narės teisę, siekiant nustatyti ir areštuoti, apkaltinti, patraukti baudžiamojon atsakomybėn jį padariusius asmenis ar priimti nuosprendį.

2. Tais atvejais, kai baudžiamojo nusikaltimo tyrimo tikslu telekomunikacijų tinklais perduodamos informacijos perėmimą sankcionuoja vienos valstybės narės kompetentinga institucija (perimančioji valstybė narė), o įsakyme perimti informaciją nurodyto asmens telekomunikacijų tinklų adresas yra kitoje valstybėje narėje (informuotoji valstybė narė), kurios techninė pagalba nėra reikalinga informacijai perimti, perimančioji valstybė narė praneša informuotajai valstybei narei apie perėmimą:

a) prieš perimdama informaciją tais atvejais, kai ji žino, kad asmuo yra valstybės narės, kuriai pranešta, teritorijoje;

b) kitais atvejais nedelsdama po to, kai ji sužino, kad asmuo yra informuotosios valstybės narės teritorijoje.

3. Perimančioji valstybė narė turi pateikti šią informaciją:

a) nuorodą, kokia institucija įsako atlikti perėmimą;

b) patvirtinimą, kad dėl nusikaltimo tyrimo buvo duotas teisėtas leidimas perimti informaciją;

c) informaciją, skirtą šio perėmimo subjektui nustatyti;

d) tiriamos nusikalstamos veikos požymius;

e) numatomą informacijos perėmimo trukmę.

4. Tais atvejais, kai valstybei narei pranešama, kaip nurodyta 2 ir 3 dalyse, taikomos šios nuostatos:

a) gavusi 3 dalyje nustatytą informaciją, informuotosios valstybės narės kompetentinga institucija nedelsdama, bet ne vėliau kaip per 96 valandas duoda atsakymą perimančiajai valstybei narei tam, kad:

i) duotų leidimą informaciją perimti arba tęsti perėmimą. Informuotoji valstybė narė gali nustatyti, kad savo sutikimą ji gali duoti tik su tokia sąlyga, kurios turėtų būti laikomasi panašiu atveju informuotoje valstybėje narėje;

ii) pareikalautų nevykdyti informacijos perėmimo arba jį nutraukti, jei informacijos perėmimas būtų draudžiamas pagal informuotosios valstybės narės teisę arba dėl Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos 2 straipsnyje nurodytų priežasčių. Nustatydama tokį reikalavimą, informuotoji valstybė narė raštu nurodo savo sprendimo motyvus;

iii) ii punkte nurodytais atvejais pareikalautų, kad jokia medžiaga, jau perimta asmeniui esant jos teritorijoje, negali būti naudojama arba gali būti naudojama tik jos nurodytomis sąlygomis. Informuotoji valstybė narė praneša perimančiajai valstybei narei apie tokių sąlygų nustatymo priežastis;

iv) paprašytų pratęsti nustatytą 96 valandų terminą ne ilgiau kaip 8 dienoms, suderindama jį su perimančiaja valstybe nare, kad galėtų atlikti savo nacionalinės teisės normų nustatytas procedūras. Informuotoji valstybė narė raštu praneša perimančiajai valstybei narei sąlygas, kurios pagal jos teisę pateisina prašymą terminą pratęsti;

b) kol informuotoji valstybė narė nepriima sprendimo pagal a punkto i ir ii papunkčius, perimančioji valstybė narė:

i) gali tęsti informacijos perėmimą;

ii) negali naudotis jau perimta medžiaga, išskyrus:

- jei atitinkamos valstybės narės susitaria kitaip arba

- jei imamasi priemonių siekiant užkirsti kelią tiesioginei ir didelei grėsmei visuomenės saugumui. Informuotoji valstybė narė praneša apie tokį perimtos medžiagos panaudojimą ir tai pateisinančias priežastis;

c) informuotoji valstybė narė gali paprašyti bylos faktų santraukos ir papildomos informacijos, kuri leistų jai nuspręsti, ar informacijos perėmimas būtų leistas panašiu toje valstybėje narėje atveju. Jei informuotoji valstybė narė ir perimančioji valstybė narė nėra susitarusios kitaip, toks prašymas neturi poveikio b punkto taikymui;

d) valstybės narės imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad atsakymas galėtų būti duotas per 96 valandas. Šiuo tikslu jos paskiria visą parą būdinčias įstaigas ryšiams palaikyti, kurios nurodomos valstybių narių pareiškimuose pagal 24 straipsnio 1 dalies e punktą.

5. Informuotoji valstybė narė pagal 3 dalies nuostatas jai pateiktą informaciją laiko konfidencialia vadovaudamasi savo nacionaline teise.

6. Tais atvejais, kai perimančioji valstybė narė mano, kad pagal 3 dalį pateiktina informacija yra visiškai slapta, ši informacija gali būti perduota kompetentingai institucijai per konkrečią instituciją, jei dėl to atitinkamos valstybės narės susitaria.

7. Pateikdama savo pranešimą pagal 27 straipsnio 2 dalį arba bet kuriuo metu vėliau kiekviena valstybė narė gali pareikšti, kad nereikalaus pateikti jai informaciją apie perėmimą, kaip numatyta šiame straipsnyje.

21 straipsnis

Atsakomybė už telekomunikacijų operatorių išlaidas

Telekomunikacijų operatorių ar paslaugų teikėjų išlaidas, patirtas tenkinant pagal 18 straipsnį pateiktus prašymus, apmoka prašančioji valstybė narė.

22 straipsnis

Dvišaliai susitarimai

Jokia šios dalies nuostata neužkerta kelio valstybėms narėms sudaryti dvišalius ar daugiašalius susitarimus siekiant palengvinti telekomunikacijų tinklais perduodamos informacijos teisėto perėmimo esamų ir būsimų techninių galimybių panaudojimą.

IV DALIS

23 straipsnis

Asmens duomenų apsauga

1. Pagal šią Konvenciją perduotus asmens duomenis valstybė narė, kuriai jie perduoti, gali naudoti:

- a) teisiniuose procesuose, kuriems taikoma ši Konvencija;
- b) kituose teisiniuose ar administraciniuose procesuose, tiesiogiai susijusiuose su a punkte nurodytais teisiniais procesais;
- c) siekiant užkirsti kelią tiesioginei ir didelei grėsmei visuomenės saugumui;
- d) bet kuriuo kitu tikslu, bet tik gavus išankstinį duomenis perduodančios valstybės narės sutikimą, jei atitinkama valstybė narė nėra gavusi duomenų subjekto sutikimo.

2. Šis straipsnis taip pat taikomas ir neperduotiems, bet kitu būdu pagal šią Konvenciją gautiems asmens duomenims.

3. Atsižvelgdama į konkrečios bylos aplinkybes, perduodančioji valstybė narė gali pareikalauti, kad valstybė narė, kuriai buvo perduoti asmens duomenys, pateiktų informaciją apie šių duomenų panaudojimą.

4. Tais atvejais, kai pagal 7 straipsnio 2 dalį, 18 straipsnio 5 dalies b punktą, 18 straipsnio 6 dalį arba 20 straipsnio 4 dalį nustatomos asmens duomenų naudojimo sąlygos, tų sąlygų ir laikomasi. Jei tokios sąlygos nenustatomos, taikomas šis straipsnis.

5. 13 straipsnio 10 dalies nuostatos, reglamentuojančios pagal 13 straipsnį gautą informaciją, turi viršenybę šio straipsnio nuostatų atžvilgiu.

6. Šis straipsnis netaikomas valstybės narės gautiems asmens duomenims, kylantiems iš tos valstybės narės pagal šią Konvenciją.

7. Pasirašydamas šią Konvenciją, Liuksemburgas gali pareikšti, kad tais atvejais, kai Liuksemburgas perduoda asmens duomenis pagal šią Konvenciją kitai valstybei narei, taikomos šios nuostatos:

Liuksemburgas, vadovaudamasis 1 dalies c punkto nuostatomis, esant konkrečios bylos aplinkybėms, gali pareikalauti, kad, atitinkamai valstybei narei negavus duomenų subjekto sutikimo, asmens duomenys gali būti naudojami tik 1 dalies a ir b punktuose nurodytiems tikslams, Liuksemburgui davus išankstinį sutikimą naudoti duomenis teisiniuose procesuose, kuriuose Liuksemburgas, vadovaudamasis šios Konvencijos ar 1 straipsnyje nurodytų dokumentų

nuostatomis, būtų galėjęs atsisakyti perduoti ar naudoti asmens duomenis arba apriboti jų perdavimą ar naudojimą.

Jei konkrečioje byloje Liuksemburgas atsisako duoti sutikimą dėl valstybės narės prašymo pagal 1 dalies nuostatas, atsisakymo priežastis jis turi nurodyti raštu.

V DALIS BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

24 straipsnis Pareiškimai

1. Kiekviena valstybė narė, pateikdama 27 straipsnio 2 dalyje nustatytą pranešimą, padaro pareiškimą, išvardydama institucijas, kurios, be to, jau nurodytų Europos konvencijoje dėl savitarpio pagalbos ir Beniliukso sutartyje, taip pat yra kompetentingos taikyti šią Konvenciją bei taikyti tarp valstybių narių 1 straipsnio 1 dalyje nurodytų dokumentų nuostatas dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, įskaitant:

- a) kompetentingas administracines institucijas pagal 3 straipsnio 1 dalį, jei jų yra;
- b) vieną ar daugiau centrinės valdžios institucijų 6 straipsniui taikyti ir institucijas, kompetentingas tvarkyti 6 straipsnio 8 dalyje nurodytus prašymus;
- c) policijos ar muitinės institucijas, kompetentingas įgyvendinti 6 straipsnio 5 dalies nuostatas, jei jų yra;
- d) administracines institucijas, kompetentingas įgyvendinti 6 straipsnio 6 dalies nuostatas, jei jų yra, ir
- e) instituciją ar institucijas, kompetentingas taikyti 18 ir 19 straipsnių bei 20 straipsnio 1–5 dalių nuostatas.

2. Pagal šio straipsnio 1 dalį padaryti pareiškimai gali būti bet kuriuo metu visiškai ar iš dalies keičiami ta pačia tvarka.

25 straipsnis Išlygos

Šiai Konvencijai negali būti daroma jokių išlygų, išskyrus tas, kurios joje aiškiai nurodytos.

26 straipsnis Taikymas teritorijoms

Ši Konvencija taikoma Gibraltarui nuo tada, kai Gibraltarui įsigalios Europos konvencija dėl savitarpio pagalbos.

Jungtinė Karalystė raštu praneša Tarybos pirmininkui, kada ji pageidautų taikyti Konvenciją Lamanšo sąsiaurio saloms ir Meno salai po to, kai joms įsigalios Europos konvencija dėl savitarpio pagalbos. Sprendimą šiuo klausimu vieningai priima Taryba.

27 straipsnis Įsigaliojimas

- 1. Šia Konvenciją turi priimti valstybės narės pagal savo atitinkamas konstitucines nuostatas.
- 2. Valstybės narės praneša Europos Sąjungos Tarybos generaliniam sekretoriui apie tai, kad įvykdytos šios Konvencijos priėmimo konstitucinės procedūros.

3. Ši Konvencija įsigalioja atitinkamose aštuoniose valstybėse praėjus 90 dienų nuo tos dienos, kai šio straipsnio 2 dalyje minėtą pranešimą pateikia aštuntoji ši formalumą atlikusi valstybė, kuri, Tarybai priimant Aktą, kuriuo priimama ši Konvencija, yra Europos Sąjungos narė.

4. Bet koks pranešimas, kurį valstybė narė nusiunčia po to, kai gautas šio straipsnio 2 dalyje nurodytas aštuntasis pranešimas, reiškia, kad, praėjus 90 dienų po šio pranešimo pateikimo, ši Konvencija įsigalioja tarp šios valstybės narės ir kitų valstybių narių, kurioms ši Konvencija jau įsigaliojo.

5. Iki šios Konvencijos įsigaliojimo šio straipsnio 3 dalyje nustatyta tvarka, kiekviena valstybė narė gali, pateikdama šio straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą arba bet kada vėliau, pareikšti, kad ji taikys šią Konvenciją santykiams su valstybėmis narėmis, padariusiomis tokį patį pareiškimą. Tokie pareiškimai įsigalioja praėjus 90 dienų po jų deponavimo.

6. Ši Konvencija taikoma atitinkamoms valstybėms narėms po jos įsigaliojimo pradėtai savitarpio pagalbai arba pagal šio straipsnio 5 dalį.

28 straipsnis

Naujų valstybių narių prisijungimas

1. Kiekviena Europos Sąjungos narė tapusi valstybė gali tapti šios Konvencijos dalyve.

2. Šios Konvencijos tekstas, parengtas Europos Sąjungos Tarybos prisijungiančios valstybės kalba, yra autentiškas.

3. Prisijungimo dokumentai deponuojami depozitarui.

4. Ši Konvencija įsigalioja kiekvienai prie jos prisijungiančiai valstybei praėjus 90 dienų nuo jos prisijungimo dokumento deponavimo arba šios Konvencijos įsigaliojimo dienos, jei ji dar nebuvo įsigaliojusi pasibaigus minėtam 90 dienų laikotarpiui.

5. Tais atvejais, kai prisijungiančioms valstybėms narėms deponuojant savo prisijungimo dokumentus ši Konvencija dar nėra įsigaliojusi, šioms valstybėms taikoma 27 straipsnio 5 dalis.

29 straipsnis

Konvencijos įsigaliojimas Islandijai ir Norvegijai

1. Nepažeidžiant Europos Sąjungos Tarybos ir Islandijos Respublikos bei Norvegijos Karalystės sutarties dėl pastarųjų dviejų valstybių asociacijos dalyvavimo įgyvendinant, taikant ir plėtojant Šengeno *acquis* (Asociacijos sutartis) 8 straipsnio, 2 straipsnio 1 dalyje nurodytos nuostatos Islandijai ir Norvegijai jų santykiams su kiekviena valstybe narė, kuriai ši Konvencija jau įsigaliojo pagal 27 straipsnio 3 ar 4 dalį, įsigalioja praėjus 90 dienų nuo tos dienos, kai Taryba ir Komisija gauna pranešimą pagal Asociacijos sutarties 8 straipsnio 2 dalį apie konstitucinių procedūrų įvykdymą.

2. Kai ši Konvencija įsigalioja kuriai nors valstybei narei po to, kai 2 straipsnio 1 dalyje nurodytos nuostatos įsigalioja Islandijai ir Norvegijai, šios nuostatos yra taikomos ir tos valstybės narės ir Islandijos bei Norvegijos santykiams.

3. 2 straipsnio 1 dalyje nurodytos nuostatos jokių atveju netampa privalomos Islandijai ar Norvegijai iki dienos, kuri turi būti nustatyta pagal Asociacijos sutarties 15 straipsnio 4 dalį.

4. Nepažeidžiant šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalių nuostatų, 2 straipsnio 1 dalyje nurodytos nuostatos Islandijai ir Norvegijai įsigalioja ne vėliau kaip šios Konvencijos įsigaliojimo penkiolikta valstybei, kuri Tarybai priimant Aktą, kuriuo priimama ši Konvencija, buvo Europos Sąjungos narė, dieną.

30 straipsnis

Depozitaras

1. Šios Konvencijos depozitaras yra Europos Sąjungos Tarybos generalinis sekretorius.
2. Depozitaras *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* skelbia informaciją apie šios Konvencijos priėmimą ir prisijungimą prie jos, apie pateiktus pareiškimus ir padarytas išlygas bei visus kitus su šia Konvencija susijusius pranešimus.

PRIIMTA dutūkstantųjų metų gegužės dvidešimt devintą dieną Briuselyje vienu egzemplioriumi, kurio tekstai airių, anglų, danų, graikų, ispanų, italų, olandų, portugalų, prancūzų, suomių ir švedų kalbomis yra autentiški ir kuris deponuojamas Europos Sąjungos Tarybos Generalinio sekretoriato archyvuose. Generalinis sekretorius patvirtintą šios Konvencijos kopiją išsiunčia visoms valstybėms narėms.

[toliau tekstas –visomis kalbomis]

[toliau –parašai]

PAREIŠKIMAI

Tarybos pareiškimas dėl 10 straipsnio 9 dalies

Svarstydamą 10 straipsnio 9 dalyje nurodyto dokumento priėmimą, Taryba atsižvelgia į valstybių narių priimtus įsipareigojimus pagal Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją.

Jungtinės Karalystės pareiškimas dėl 20 straipsnio

Šis Pareiškimas yra sudedamoji Konvencijos dalis, dėl kurios susitarta:

„Jungtinėje Karalystėje 20 straipsnis taikomas informacijos perėmimo orderiams, kuriuos išdavė Valstybės sekretorius policijai ar Jos Didenybės Muitų ir akcizų tarnybai vadovaujantis jos nacionalinės teisės normomis dėl komunikacijų tinklais perduodamos informacijos perėmimo, kai nurodomas orderio tikslas – sunkaus nusikaltimo išaiškinimas. Jis taip pat taikomas tokiems Saugumo tarnybai išduotiems orderiams, vadovaujantis nacionaline teise, kai Saugumo tarnybos veikla siekiama padėti atlikti tyrimą, atitinkantį 20 straipsnio 1 dalies nuostatas.“.
